

har begaaet den ene Dumhed efter den anden, og dog maa man sige, at enkelte Ting falder ind under Justitsministerens Omraade og bør dømmes af en Justitsminister. Vedbliver Justitsministeren saa sine Dumheder, maa man vælge en anden.

Jeg har saa en ganske reel Indvending mod dette Straffelovforslag, som jeg ikke tror, nogen af de tidligere Talere har gjort. Det angaar Indstillingen fra Flertallet i Kommissionen om at dele Straffelovforslaget i en Forbrydelseslov og en Forseelseslov. Nu er det jo saaledes, at der er nogen, der sætter en Ære i deres Skændsel. Vi hørte, hvorledes den socialdemokratiske Ordfører her paa denne Plads stod og omtalte sin Forbrydelse og sagde, at han var straffet med Vand og Brød. For ham kan det være ligegyldigt, om der har foreligget en Forbrydelse eller en Forseelse; men der gives andre, lidt mere sarte Naturer end det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, og jeg tror, det vilde have uhyre Betydning for store Dele af Befolkningen, om dette Lovforslag virkelig blev delt, eller der paa anden Maade blev gjort noget. Jeg kan godt indse, at det at have et samlet Hele er et stort Gode, men kunde man dog ikke tænke sig, at der indenfor de forskellige Afdelinger skelnedes imellem: „Denne Forseelse straffes med“ og „denne Forbrydelse straffes med“. Jeg tror, det vilde have sin store Betydning for mange Mennesker.

Hvad angaar Lovforslagets Grundtræk, har jeg, som sagt været meget glad ved at læse det igennem. Navnlige hvad angaar § 243, der handler om Fosterfordrivelse, deler jeg fuldt ud den højtærede Justitsministers Syn, og jeg er ham taknemmelig for, at han har brudt med Kommissionens ualmindelige Forestillinger paa dette Felt. Ligeledes maa jeg takke ham for den Stilling, han har indtaget i § 199, Dyrplageriparagraffen, og § 255, 2det Stykke, hvor Kommissionen har indtaget det højest mærkelige Standpunkt, at der gives Tilfælde, i hvilke det ikke skulde være tilladt en Moder at amme. Jeg forstaar slet ikke, hvorledes nogen Læge har kunnet anbefale Kommissionen at indtage dette Standpunkt, og takker ogsaa paa dette Felt Justitsministeren for hans skriftlige Arbejde.

Jeg skal dernæst gøre en enkelt Bemærkning om § 237, der lige er blevet omtalt. Jeg mener, at der er en tydelig og skarp Adskillelse mellem de præventive og abortive Midler, og enhver, der ønsker

Oplysning derom, kan faa det meget let og meget grundigt. Den Maade, hvorpaa disse Midler er adskilt, er fuldstændig forklarlig og forsvarlig. Jeg tror, det vilde være et Gode, som den højtærede Justitsminister var inde paa i sit sidste Foredrag, om man ikke henviste Præservativer og præventive Midler til lyssky Forretninger o. s. v. Der kan dog gives Tilfælde, i hvilke en Læge, lige saavel som han kan ordinere en eller anden Mikstur, maa kunne ordinere sin Patient Præservativer, og saa er det nederdrægtigt, at denne Patient skal hente dem i disse obskure Kældere i Stedet for at faa dem paa Apotekerne, og hvor man i Almindelighed henter de af Lægerne ordinerede Midler.

Med Hensyn til Behandlingen af Blasfemi skal jeg sige, at jeg har læst de forskellige Domme, der er fældet i Blasfemisager fra 1902 til 1912, og jeg maa sige, at en af disse Domme, en Dom, som er fældet i 1906, forekommer mig højest ubegribelig, medens en anden, fra 1904, giver mig nogen Grund til at følge det ærede Medlem Hr. Axel Møller i hans Anskuelse. Det Udvalg, som bliver nedsat om denne Sag, bør læse disse Domme, inden det tager endeligt Standpunkt. Een Ting er sikker, at den værste Form for Blasfemi og Gudsbespottelse er og bliver Hykleri, og medmindre man faar Hykleriet med i en saadan Blasfemiparagraf, maa det hele falde til Jorden.

Dernæst skal jeg omtale § 240, 2det Stykke, som Justitsministeren var saa stærkt inde paa, idet han kritiserede forskellige Læger, der skulde have udtalt sig uden at have læst denne Paragraf, medens andre havde udtalt sig efter at have læst den. Der staar i det paagældende Stykke: „Er Handlingen foretaget for at befri en haabløst syg for svære, uafvendelige Lidelser, kan Straffen under særlige Omstændigheder bortfalde“. Det er og bliver en højest farlig Paragraf. Enhver Læge har staaet overfor Tilfælde, hvor han kunde ønske at foretage en saadan Handling, men enhver Læge vil komme til at indse, at viger han bort fra det Princip, at hans Opgave er at bevare Liv, kommer han ind paa en Glidbane; og for at vi ikke skal komme ind paa en Glidbane, tør jeg ikke give min Tilslutning til denne Paragraf. Den højtærede Justitsminister nævnte Vigerslev-Katastrofen, men her har vi jo netop Tilfælde, hvor den døende end ikke kan give sin Tilladelse til at lade sig slaa ihjel. Der kan ikke være nogen reel Anledning til at indføre en saadan Bestemmelse, vor